

ת"פ 58388/01/17 - מדינת ישראל נגד זוהר אוריין, אסף ביטון

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 58388-01-17 מדינת ישראל נ' זוהר
ת"פ 39523-04-17 מדינת ישראל נ' ביטון
בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים: 1. זוהר אוריין

2. אסף ביטון

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודו הנאשמים בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדם, שאלה עיקריהן:

ביום 14.01.17 בסמוך לשעה 22:00, הנאשמים, ג.י. - המתלון, ואחרים, השתתפו במשחק קלפים "פוקר" בדירת מגורים בקרית-מלאכי. בשלב מסוים, המתלון הבחין שחסרים לו ₪ 50 בז'טונים והאשים את השחקנים האחרים בגניבה. במקביל, הנאשמים יצאו מהדירה והנאשם 1 הרים מקל. הנאשמים הבחינו במתלון יורד מהבנין בו התקיים משחק הקלפים והחלו לתקוף אותו בצוואתא חדא. הנאשם 1 היכה אותו בבעיטות, סטירות ואגרופים, והנאשם 2 היכה אותו באמצעות המקל. מעוצמת התקיפה המתלון נפל לארץ והנאשמים המשיכו לתקוף אותו. הנאשם 2 חבט בו במקל והנאשם 1 היכה אותו ובעט בו, ובהמשך הנאשמים תפסו את ידו של המתלון, משכו אותה בחוזקה ונמלטו מהמקום.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרמו למתלון חבלות של ממש- נפיחות וחתך של 1 ס"מ במצח, שפשופים בראש, שבר בשן, נפיחות בכף יד ימין, ורגישות בכתף שמאל, רגל שמאל ויד ימין.

2. על יסוד הודאת הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הם הורשעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים שהמאשימה תעתור להטיל על הנאשם 1, 12 חודשי מאסר בפועל והפעלת 4 חודשי מאסר על תנאי התלויים ועומדים נגדו במצטבר, ועל הנאשם 2, 12 חודשי מאסר בפועל. וההגנה תטען למרכיב זה כהבנתה. והוסכם, כי יוטל על כל אחד מהנאשמים מאסר על תנאי ופיצוי למתלון בסך 10,000.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשה הנאשמים ועל מידת הפגיעה בהם; טענה, כי מגמת בתי המשפט היא להטיל מאסר בפועל בעבירות אלימות; פירטה את נסיבות העבירה ובהן חלקם היחסי של הנאשמים בתקיפה, הנזק שנגרם ממנה והמניע למעשים; וטענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעונש הראוי לנאשמים בתוך המתחם, ציינה, כי הנאשמים הודו במיוחס להם, קיבלו אחריות על מעשיהם וחסכו בזמן שיפוטי. ציינה כי לנאשם 1 עבר פלילי רלוונטי ובנוסף תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה, ולנאשם 2 עבר פלילי במגוון רחב של תחומים, כולל עבירות אלימות, הפרות הוראות חוקיות, רכוש סמים ועוד, והוא ריצה עונשי מאסר, חלקם ממושכים. הדגישה את הצורך בהרתעת היחיד והרבים בעבירות אלימות. עתרה להטיל על כל אחד מהנאשמים 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 10,000 ₪ וכן להפעיל את המאסר על תנאי בן 4 החודשים התלוי ועומד נגד הנאשם 1, במצטבר למאסר שיוטל עליו בתיק זה.

2. ב"כ הנאשם 1 טען, כי הנאשם הודה במיוחס לו, לקח אחריות על מעשיו וחסך בזמן שיפוטי. ציין כי הנאשם נשוי ואב לשתי בנות. עובר למעצרו עבד בחברה לעיבוד שיש. הנאשם שהה במעצר בית בקשר לתיק זה במשך שנה שלמה, דבר שגרם למשפחתו לקריסה כלכלית. טען, כי יש להתחשב בתקופה בה הנאשם היה בפיקוח אלקטרוני. הדגיש כי בסופו של הליך הנאשם הורשע בעבירת עוון וטען כי מתחם העונש ההולם למעשה הנאשם נע בין מאסר על תנאי ל- 8 חודשי מאסר בפועל. אשר למאסר על תנאי התלוי ועומד נגד הנאשם, טען, כי אמנם העבירה בה הוא הורשע כאן מפעילה את המאסר על התנאי האמור, אך הדגיש כי העבירה עליה הוטל המאסר על תנאי היא משנת 2010, והנאשם נדון עליה בשנת 2016. טען כי ההרשעות האחרות שלו ישנות ואינן חמורות. טען כי הפגיעה שנגרמה למתלון אינה חמורה. וטען, כי בהתחשב בכך שהנאשם היה עצור במשך שלושה חודשים, ולאחר מכן שהה כשנה באיזוק אלקטרוני, והפקיד סך של 10,000 ₪ לטובת פיצוי המתלון, ניתן להסתפק בעונש מאסר בעבודות שירות.

3. הנאשם 1 הביע חרטה וצער על מעשיו.

4. ב"כ הנאשם 2 ציין כי הנאשם בן 38, נשוי ואב ל-3. עברו הפלילי כולל עבירות ישנות מתחום הסמים, עליהן נדון לתקופת מאסר ממושכת. בשנים 2007 ו- 2009 הוא הורשע בעבירות של סיוע לאחר מעשה והפרת הוראה חוקית, בהתאמה. הרישום הפלילי האחרון שלו הוא משנת 2013, על עבירת העלבת עובד ציבור. בשנים האחרונות התנהגותו התמתנה והוא התמסד. ציין כי הנאשם עבד בהתקנת חוות סולאריות, ועבודתו הופסקה מהרגע בו הסגיר עצמו למשטרה. כיום הוא עובד כצבעי. טען כי החבלות שנגרמו למתלון אינן משמעותיות והן לא הצריכו טיפול רפואי מיוחד. וטען כי הסיבה שהתיק נדון בבית-המשפט המחוזי היא טענת המתלון כי שדדו ממנו 10,000 ₪ - דבר שלא נכלל בכתב האישום המתוקן. עוד טען, כי הנאשם היה עצור במשך כשלושה חודשים ולאחר מכן היה באיזוק אלקטרוני במשך כ-8 חודשים. כיום הוא נמצא בטיפול שירות המבחן, ובתסקירי המעצר צוין שמסוכנותו נמוכה ושיש לו אופק שיקומי. טען, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל- 8 חודשי מאסר בפועל. ציין כי הנאשם הפקיד בקופת בית המשפט סך של 10,000 ₪ לטובת פיצוי הנפגע. וביקש להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות.

5. הנאשם 2 הביע צער על המקרה.

דין והכרעה

1. הנאשמים תקפו את המתלונן ביחד - הנאשם 1 הכה אותו בבעיטות, סטירות ואגרופים והנאשם 2 הכה אותו במקל - וגרמו לו לחבלות של ממש.
 2. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשה העבירה של הנאשמים הם בין היתר, שלמות הגוף, כבוד האדם, ושמירת הסדר הציבורי. מידת הפגיעה בהם, בנסיבות, הינה בינונית-נמוכה.
 3. מדיניות הענישה בעבירות האלימות הינה של החמרה. העונש המוטל תלוי בעיקר בנסיבות הקונקרטיות של המעשה - אופי התקיפה, רקעה, תוצאותיה, הסיכון שגרמה וכיוב'.
 4. בע"פ 3427/13 פאדי היב נ' מדינת-ישראל (פורסם בנבו, 31.07.2013) המערער הודה במסגרת הסדר טיעון, כי הוא ושני אחיו היכו את המתלונן וגרמו לחבלה של ממש באפו ולשפשופים בשפתיו. בהתאם לכך המערער הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות.
- בית המשפט המחוזי ציין כי טווח הענישה הנהוג נע בין ענישה קלה של מאסר מותנה או מאסר בעבודת שירות למספר חודשי מאסר בפועל, קבע כי **מתחם העונש ההולם הוא בין 6 ל- 12 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על המערער **6 חודשי מאסר בפועל**, 6 חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 500 ש"ח.

בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך אמירת הדברים הבאים -

"נציין עוד בהקשר זה כי גם לגופו של עניין נראה לנו שמתחם העונש אשר נקבע על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד - הולם את העבירה בנסיבות שבהן נעברה. בית משפט זה חזר פעמים רבות על החומרה הרבה שבעבירות אלימות ועל הצורך למגר את תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית (עיינו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 [פורסם בנבו] 10.11.2009); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] 02.02.2011); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] 16.08.2007)) - חומרה זו מצדיקה ענישה מכבידה. איננו מוצאים איפוא החמרה יתרה במתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי הנכבד ביחס לעבירה ולנסיבות שפורטו בכתב האישום. למקרים דומים שבהם נפסקו עונשים בתוך מתחם הענישה הנ"ל או חמורים ממנו, עיינו: ע"פ 1353/13 חמודה נ' מדינת ישראל, פסקאות ג', ט' ו-ל"ג [פורסם בנבו] 27.06.2013) - שם נקבע **מתחם ענישה של 8 עד 16 חודשי מאסר בפועל** בגין עבירות תקיפה בצוותא בנסיבות מעט חמורות יותר מאלו שבמקרה דנן; רע"פ 2114/13 אל האדי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 20.03.2013) - שם נגזר בנסיבות דומות עונש של **שישה חודשי מאסר בפועל** (לצד עונש מאסר על תנאי משמעותי ופיצוי למתלונן משמעותי בהרבה מזה שנפסק כאן). כן השוו: ע"פ 7519/02 עלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 19.09.2002) - שם השמיע בית משפט זה ביקורת על קולת העונש שנגזר בנסיבות קרובות לאלו כאן (6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות), אך לא התערב בעונש, בהיעדר ערעור מטעם המדינה; רע"פ 4689/07 בוקאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 04.09.2007) - שם דובר בנסיבות חמורות יותר מאלו שבמקרה דנן, אך גם בענישה קשה יותר באופן משמעותי."

בע"פ 1892/15 אימן אבו מדיעם נ' מדינת-ישראל (פורסם בנבו, 31.05.2015) המערערים הורשעו בעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין.

המערער 1 נטל מקל מרכבו והיכה באמצעותו את המתלונן, בכל חלקי גופו. בד בבד, המערער 2 נטל מקל נוסף מהרכב, הצטרף אל המערער 1, ושניהם היכו יחדיו את המתלונן באמצעות המקלות בכל חלקי גופו. בשלב מסוים הניחו המערערים למתלונן ונסעו מהמקום. בבית החולים נמצא כי כתוצאה ממעשי המערערים נגרמו למתלונן פצע בקרקפת; שבר בעצם הזיגומה; שברים בשוק הרגל השמאלית ובשורש שתי כפות הידיים; ושפשופים בידיו.

בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם** נע בין **14 ל-24 חודשי מאסר** והשית על המערערים **14 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"בית משפט זה עמד פעם אחר פעם על הצורך בהרתעתם של אלו המבקשים "לפתור סכסוכים" בדרך אלימה. נקבע כי עלינו להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבוחרים בדרך האלימות, בין אם הם עושים שימוש במקל ובין אם הם עושים שימוש בסכין או בכלי משחית אחר [ראו למשל: ע"פ 941/13 פרץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.11.2013)]. אף שיתכן שיש צדק בטענת בא-כוח המערערים לפיה מתחם העונש ההולם צריך היה להיות רחב יותר בנסיבות המקרה דנן, אנו סבורים כי העונשים שהושתו על המערערים אינם חמורים יתר על המידה.."

בת"פ 12-05-34535 מדינת ישראל נ' סאבר אל מדיעים (פורסם בנבו, 11.12.2013) הנאשמים 1 ו-2 הורשעו, על-פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 ו-382(א) לחוק העונשין. הנאשמים הם אחים ובני דודים של הקטין י.א. (להלן: "הקטין"). הנאשמים, יחד עם אחרים, תקפו את הקטין בכך שהנאשם 2 הכה אותו ברגלו באמצעות מקל והכה אותו בגבו ובידו באמצעות אגרופים סטירות ובעיטות, והנאשם 1 הכה את הקטין בראשו וברגלו עם ידיו. לקטין נגרמו חבלות בדמות נפיחות ברקמות רכות באזור האוקציפלי, סימני חבלה בחזה האחורי, סימני חבלה בגב, חבלה בבטן, חבלות בידים וברגליים ורגישות בכתף.

בית משפט השלום קבע ש**מתחם העונש ההולם** נע **בין מאסר על תנאי לשנת מאסר**, וגזר על הנאשם 1 שישה חודשי מאסר על תנאי, ועל הנאשם 2, **3 חודשי מאסר בעבודת שירות**.

5. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

כתב האישום המתוקן לא ייחס לנאשמים תכנון מוקדם ועל כן יש להניח לטובתם כי תקיפת המתלונן לא תוכננה על ידם מראש. יחד עם זאת אין המדובר בתקיפה שהתבטאה במכה אחת, אלא בתקיפה מתמשכת ומשותפת, באופן שהנאשמים יכלו להתעשת ולהפסיק אותה מוקדם יותר והם לא עשו כן.

הנאשמים תקפו את המתלונן ביחד, כשמנגד המתלונן היה לבדו, בסטירות, אגרופים ובעיטות ובאמצעות מקל, בחלקי גופו השונים כולל בראשו, ולא הרפו ממנו גם כאשר שכב ארצה חסר אונים.

הנזק הגופני שנגרם למתלונן התבטא בנפיחות וחתך במצח, שפשופים בראש, שבר בשן, נפיחות בכף יד ימין, ורגישות בכתף שמאל, רגל שמאל ויד ימין. אולם ברור שהתקיפה האלימה היוותה עבור המתלונן חוויה קשה

ומשפילה, שמטבע הדברים מותירה את רישומה.

והנזק שיכל להיגרם למתלונן בהתחשב במכות הרבות ובשימוש במקל, יכל להיות חמור יותר.

הסיבה שהביאה את הנאשמים לתקוף את המתלונן היא סכסוך על רקע משחק קלפים משותף.

6. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשם של הנאשמים ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצעו הנאשמים נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן גם לשאתם בעבודת שירות, ל- 15 חודשי מאסר בפועל.

7. **הנאשם 1** נשוי ואב לשתי בנות. בעל הרשעות קודמות בין היתר בעבירות איומים, תקיפת שוטר במילוי תפקידו, תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד.

ביום 20.03.16 הוא נדון בת"פ 1113-08-11 של בית-משפט השלום ירושלים, בין היתר, לארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין, על כל עבירת תקיפה. אין חולק כי העבירה בה הורשע כאן מפעילה את המאסר על תנאי.

הנאשם 2 בן 38, נשוי ואב לשלושה ילדים. לחובתו הרשעות בעבירות של העלבת עובד ציבור, הפרת הוראה חוקית, סיוע לאחר מעשה פשע, התפרצות, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, סמים, איומים, הדחה באיומים, החזקת נכס חשוד כגנוב, והוא ריצה עונש מאסר.

8. קיומו של מאסר על תנאי בר הפעלה, הוא נתון לחומרה הפועל נגד הנאשם 1, שאינו קיים אצל הנאשם 2. מנגד, הנאשם 2 תקף את המתלונן באמצעות מקל ונתון זה פועל לחומרה נגדו, ביחס לנאשם 1. להשלמת התמונה בהקשר זה יצוין, כי העבירה עליה נדון הנאשם 1 למאסר על תנאי בוצעה בשנת 2010 וגזר הדין ניתן בשנת 2016. לאחר ששקלתי בדבר נראה לי שיש להטיל עונש שווה על הנאשמים.

9. בגזירת עונשם של הנאשמים, אני מביא בחשבון את גילם; את נסיבותיהם; את עברם הפלילי; את הודאתם - על משמעויותיה; את תקופת מעצרם; את התקופה בה שהו במעצר בית; את הפגיעה הכלכלית שנגרמה להם כתוצאה מהצעדים שננקטו נגדם במסגרת ההליך המשפטי; את הפגיעה הצפויה להם ולמשפחתם ממאסרם; ואת סיכויי שיקומם. כן לקחתי בחשבון את העובדה שכתב האישום המקורי ייחס לנאשמים עבירות של שוד בנסיבות מחמירות ושל הדחה בחקירה, בעוד כתב האישום המתוקן ייחס להם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, בה בסופו של דבר הם הורשעו. אם מלכתחילה זו העבירה שהיתה מיוחסת להם, ספק רב אם הם היו נעצרים עד תום ההליכים המשפטיים והיו נתונים במעצר בית, כפי שקרה בפועל.

10. הממונה על עבודות השירות חיווה דעתו כי הנאשמים מתאימים לביצוע עבודות שירות ואף מצא להם כאלה.

11. בהתחשב בכל האמור ובנותני דעתי למכלול הסנקציות שננקטו ושיוטלו על הנאשמים בעטיו של מעשה העבירה שביצעו, אני דן את הנאשמים לעונשים הבאים:

הנאשם 1

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, ללא ניכוי תקופת מעצרו. הנאשם ישא את המאסר בעבודת שירות. על הנאשם להתייצב לתחילת עבודת השירות שלו ביום 07.08.18 עד השעה 09:00, במשרדי הממונה על עבודות השירות במפקדת מחוז דרום בשב"ס - במתחם בתי הכלא בבאר-שבע.
- ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי בן ארבעת החודשים שהוטל על הנאשם בת.פ. 11113-08-11 של בית-משפט השלום בירושלים.

הנאשם ישא את תקופת המאסר בחופף.

- ג. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.
- ד. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 10,000 ₪. הסכום שהפקיד הנאשם בקופת בית-המשפט יעבור לטובת פיצוי המתלונן.

הנאשם 2

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, ללא ניכוי תקופת מעצרו. הנאשם ישא את המאסר בעבודת שירות. על הנאשם להתייצב לתחילת עבודת השירות שלו ביום 12.06.18 עד השעה 09:00, במשרדי הממונה על עבודות השירות במפקדת מחוז דרום בשב"ס - במתחם בתי הכלא בבאר-שבע.
- ב. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.
- ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 10,000 ₪. הסכום שהפקיד הנאשם בקופת בית-המשפט יעבור לטובת פיצוי המתלונן.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד סיוון תשע"ח, 07 יוני 2018, בנוכחות הצדדים.